

Bratstvo Evangelii Gaudium – Fraternità Evangelii Gaudium 2020/1

Že klije

Iz evangelija po Luku 17,1-10

In rekel je svojim učencem: »Ni mogoče, da bi pohujšanja ne prišla, toda gorje tistemu, po katerem pridejo! Bolje je zanj, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in ga vržejo v morje, kakor da pohujša enega od teh malih. Varujte se!

Če tvoj brat greši, ga pograjaj, in če se skesa, mu odpústi. Če greši sedemkrat na dan zoper tebe in se sedemkrat na dan obrne k tebi ter reče: ›Kesam se,‹ mu odpústi.«

Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!« Gospod pa jim je dejal: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: ›Izrj se s koreninami vred in se presadi v morje,‹ in bi vam bila pokorna.

Kdo izmed vas bo svojemu služabniku, ki orje ali pase, dejal, ko pride s polja: ›Pridi brž in sédi za mizo!‹ Mar mu ne bo rekel: ›Pripravi mi kaj za večerjo, prepaši se in mi strezi, dokler jem in pijem, nato boš ti jedel in pil.‹ Se mar zahvaljuje služabniku, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano? Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: ›Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.‹«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

⌚ Potem ko učencem pove priliko o bogatašu in ubogem Lazarju, s katero pokaže, kako lahko vsak izmed nas izbere kvaliteto življenja oziroma se odloči, ali bo življenje imel zase ali pa ga bo živel v občestvu, Jezus v prvih vrsticah 17. poglavja Lukovega evangelija poglobi svoj nauk. Kar se je zgodilo, povzame z besedo »pohujšanje«. Ta izraz se navadno uporablja v verskem kontekstu. Jezus podkrepi enega evangeljskih temeljev, in sicer popolno poistovetenje Očeta z najmanjšimi in ubogimi do te mere, da odnos z njimi predstavlja »versko dejanje«. »Pohujšanje« dobesedno pomeni spotiko, prepreko. Odsotnost ljubezni in solidarnosti ter zadrževanje dobrin in sredstev zase v Novi zavezi predstavljajo »zid« v odnosu z Bogom, razlog za oddaljenost in mlačnost, ki jo pogosto zaznamo v odnosu z Njim.

⌚ Pohujšanje najde odgovor v kesanju. Kesati se pomeni dojeti, da naši razlogi, izbire, dejanja, navezanosti in razvade onemogočajo dialog in podelitev, odnos in občestvo, dostojanstvo osebe in narodov, spoštovanje zemlje. Jezus pokaže, da je tisti, ki je ustvaril pohujšanje, potreben, da se ga ponovno sprejme v dinamiko občestva, iz katere se je sam izključil, ko se je odločil, da bo rešil samega sebe. Tako je učencem izročena moč Boga samega, moč odpuščanja grehov. Odpuščanje prebuja mrtve, saj egoista oziroma lastni Jaz osvobodi groba, v katerem se je odločil prebivati.

⌚ Učence spreleti srh, ko slišijo Jezusovo naročilo, naj ne odpustijo samo enkrat ali dvakrat, ampak sedemdeset sedemkrat. Številka ne izraža količine, ampak kvalitete: takšno odpuščanje naklanja Bog sam, takšno življenje podarja Bog sam, prihodnost se ponovno odpre v odnos in občestvo, kakor to vedno počne Bog. Zato je potrebna »okrepljena« vera. Da bi jih pomiril, Jezus učencem podari protislovno podobo gorčičnega zrna, ki je zmožno izruti murvo, oziroma v dobesednem prevodu iz grščine, smokev. Gre za drevo z zelo globokimi in razvejanimi koreninami: znano je po tem, da je vsajenega nemogoče izkoreniniti. Ta smokev napove smokev v 19. poglavju, na katero se bo vzel Zahej: Jezusova vera in odpuščanje bosta privedli ne samo do čudeža spreobrnjenja, ampak tudi do vračila tega, kar je bilo ubogim krivično odvzeto zaradi požrešnosti in obsedene želje po kopičenju. Pri Zaheju vidimo, kako je pohujšanje popravljeno z vračilom, čigar orodje je odpuščanje.

Bratstvo Evangelii Gaudium – Fraternità Evangelii Gaudium 2020/1

☪ Besedilo se zaključí s kratko priliko o »nekoristnih služabnikih«. Če priliko primerjamo z Jezusovimi besedami iz 12. poglavja, s katerimi Učenik predstavi enak prizor le z zamenjanimi vlogami (gospodar streže, medtem ko služabniki udobno sedijo za mizo), ali s prizorom iz 13. poglavja Janezovega evangelija, ko se Jezus skloni k nogam učencev pri zadnji večerji, se ta zaključek na prvi pogled zdi protisloven. Dobesedni prevod 10. vrstice bi se lahko glasil takole: »Zato nismo nujno služabniki. Naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.« To pomeni, da odpuščanje in podelitev, ki Jezusovo skupnost varujeta pred pohujšanjem, nista nekaj posebnega v življenju Cerkve, ampak del vsakdana. Odpuščati ni nekaj največjega, ampak osnova za gradnjo bratstva. 11. vrstica bo namreč napovedala zadnji del Jezusove poti proti Jeruzalemu, kjer bomo na absoluten način videli, da je temelj skupnosti odpuščanje grehov.

Za poglobitev – če želiš.

»Kaj se zgodi, ko se krivec resnično kesa, vendar mu tisti, ki je trpel zaradi njega, iz globoke prizadetosti ne more odpustiti? Ta misel je tako strašljiva, da bi vsakega odvrnila od tveganja, da bi po nepotrebnem povzročal zlo.«

(J. R. R. Tolkien, iz Pisma 113)